

Bilag til svar på spørsmål 44.

Ekstrakt af udenrigsminister Cappelens indlæg under stortingsdebatten i Oslo den 6. juni 1972.

„Når Regjeringen etter å ha gjennomført forhandlinger om medlemskap i De europeiske fellesskap tilrår det norske folk å si „ja“ til medlemskap, har det som nevnt i Regjeringens stortingsmelding, som sin forutsetning at først og fremst Storbritannia og Danmark også blir medlem av Fellesskapet. Ratifikasjonsprosessen i Storbritannia er nå kommet så langt at det ingen tvil kan reises om at Storbritannia fra 1. januar 1973 blir medlem av De europeiske fellesskap. Det er likeledes nå etter folkeavstemningen i Irland på det rene at Irland også blir medlem. Dette lille land som alltid meget sterkt har hevdet sine nasjonale interesser og sin særegenhet, vedtok med et overveldende flertall — mer enn 80 pct. — ved folkeavstemning å bli medlem av Fellesskapet.

Jeg vil gjenta at Regjeringens tilråding om norsk medlemskap også er knyttet til den forutsetning at Danmark blir medlem av Fellesskapet. Den danske folkeavstemning, som blir konstitusjonelt bindende for Danmark, skal finne sted den 2. oktober, altså etter vår rådgivende folkeavstemning den 24. og 25. september. Men Regjeringen vil ikke fremsette forslag om norsk medlemskap for Stortinget, som skal treffe den endelige avgjørelse etter folkeavstemningen før resultatet av den danske folkeavstemning foreligger, og da bare under forutsetning av at det danske folk har sagt „ja“. Når det norske folk skal avgi sin stemme 24. og 25. september i år, vil de derfor vite at et norsk „ja“ avgis ut fra den uomtvistelige forutsetning at ikke bare Storbritannia og Irland, men også Danmark blir medlem av De europeiske fellesskap. Det er denne situasjon som da vil foreligge, som vi skal ta stilling til.“